

7

"นี่! พี่ใหญ่! พี่ใหญ่! รอดข้าด้วยสิ!" เสียงเด็กแหลมเล็กเรียกดังขึ้น อยู่ด้านหลัง

หงจิ้นวิ่งเหยาะๆ ไปข้างหน้า ใบหน้าที่เปื้อนดินโคลนเหลียวมอง กลับไปไม่หยุด คอยสังเกตน้องสาวขาสั้นตัวเล็กที่วิ่งตามมาว่าวิ่งตามไม่ทัน หรือทิ้งระยะห่างมากไปหรือไม่

"พี่ใหญ่! พี่ใหญ่! รอดข้าด้วย!" ถงหย่งอ้ายร้องเรียก พี่ชายขยาาว วิ่งสองสามก้าวก็ไปไกลแล้วทำให้นางไล่ตามไม่ทันเสียที

"วิ่งเร็วหน่อย ท่านแม่บอกว่าวันนี้จะทำขนมดอกกุ๊ย* ให้พวกเรา กิน เร็วเข้า!" ถงจิ้นเร่งคนที่อยู่เบื้องหลัง เมื่อคิดถึงความหวานของขนม ดอกกุ๊ยที่ละลายในปาก พวกเขาก็แทบน้ำลายหกออกมาแล้ว

หงจิ้นเห็นน้องสาววิ่งตามจนเหนื่อยหอบจึงลดความเร็วฝีเท้าลงเพื่อให้

* ขนมดอกกุ๊ย เป็นขนมชนิดหนึ่งคล้ายพาย ทำจากดอกกุ๊ยขาวหรือดอกหอมหมื่นลี้

น้องสาวตามมาทัน ร่างเล็กๆ ทั้งสองวิ่งกลับหมู่บ้านสกุลลงเช่นนี้ไปตลอดทาง

เมื่อผลึกประตูเปิดเข้าไปด้านใน ทั้งคู่ก็ส่งเสียงเรียกมารดาพร้อมกัน

"พวกเจ้าสองคนเล่นจนมอมแมมเพียงนี้ ไปล้างมือก่อนเถอะ"

เมิ่งเซียนเซียนกำลังวุ่นอยู่กับการเช็ดถูโต๊ะเก้าอี้ในโรงใหญ่ พอได้ยินเสียงเรียกจึงหันหน้ามา เห็นบุตรชายบุตรสาวเนื้อตัวสกปรกมอมแมม ก็อดยิ้มด้วยความเอ็นดูไม่ได้

งจิ้น บุตรชายคนโตอายุเก้าขวบ งงหย่งอ้าย บุตรสาวคนเล็กอายุห้าขวบ เป็นโอรสของคลั่งใจหลังจากที่นางแต่งงานกับงอันผู้เป็นสามีมาหลายปี ได้เห็นลูกๆ ค่อยๆ เติบโตขึ้นอย่างมีความสุขก็ถือเป็นความภูมิใจและความภาคภูมิใจอันใหญ่หลวงของพวกเขาสองสามีภรรยาแล้ว

"ท่านแม่ พี่ใหญ่บอกว่าวันนี้มีขนมดอกกุ้ยจินจริงหรือ" งงหย่งอ้ายเงยใบหน้าเล็กๆ ขึ้นถาม บนใบหน้ามีโคลนติดเป็นก้อนๆ

เมิ่งเซียนเซียนพยักหน้าแล้วยื่นมืออบอุ่นนั้นไปปิดเศษโคลนออกจากใบหน้าบุตรสาว

"ใช่แล้ว วันนี้แม่ทำขนมดอกกุ้ยแสนอร่อยเยอะเลย เอาไว้เป็นของว่างให้อ้ายเอ๋อรักับพี่ใหญ่"

"ดีจังเลย ขนมดอกกุ้ยที่ท่านทำอร่อยที่สุดเลย!"

งงหย่งอ้ายลิ้มความสกปรกบนร่าง โผเข้าสู่อ้อมกอดของมารดาด้วยความเบิกบานใจ ในอ้อมกอดของมารดามีกลิ่นที่หอมมากกลิ่นหนึ่ง ทุกครั้งที่ได้กลิ่นนี้นางจะรู้สึกอบอุ่นและปลอดภัยเป็นอย่างมาก รวากับว่าความสุขได้หลั่งล้นอยู่ในอ้อมกอดของมารดา

"อ๊ะ หย่งอ้าย เจ้าทำท่านแม่เปื้อนแล้ว!" ดงจิ้นทั้งฉิวทั้งซัน ดิ่งตัว
น้องสาวที่คิดจะอ้อนมารดาต่อออกมา

ดงหย่งอ้ายออกจากอ้อมกอดมารดาอย่างรู้สึกผิด แต่ยังคงยิ้มหยีตาอยู่

"ว้าว ในบ้านครีกครื้นดีจริง!"

ดงอันเดินเข้าประตูมาก็ได้ยินเสียงหัวเราะดังออกมาจากโถงใหญ่

"ท่านพ่อ วันนี้พี่ใหญ่พาข้าไปเล่นหลายที่เลย!"

เมื่อเห็นหน้าบิดา ดงหย่งอ้ายก็อ้าแขนวิ่งขึ้นหน้าไปทันที

"เล่นโคลนสนุกใช่ไหม"

ดงอันอ้อมดงหย่งอ้าย เห็นใบหน้าบุตรสาวที่เต็มไปด้วยโคลนมีรอยยิ้ม
อยู่ไม่ขาด แต่ยังปิดบังความงดงามของนางเอาไว้ไม่มี

ความงามของบุตรสาวคนเล็กได้มาจากมารดา ทั้งคู่เหมือนกันราวกับ
พิมพ์เดียวกัน หน้าตาหมดจดงดงาม

"สนุก ๆ ๆ! พี่ใหญ่บอกว่าคราวหน้าจะพาข้าไปเล่นอีก"

"เฮลละ ไปล้างมือก่อนเถอะ อีกครู่มากินของว่าง" เมิ่งเซียนเซียน
พูดเร่งอยู่ข้าง ๆ

"ท่านแม่บอกว่าของว่างวันนี้คือขนมดอกกุ้ย!"

ดงหย่งอ้ายยิ้มอย่างเบิกบาน กลิ่นหอมของขนมดอกกุ้ยลอยออกมา
จากในครัวไม่ขาดทำให้ท้องของนางเริ่มหิวขึ้นมาแล้ว

"จริงหรือ"

มืออีกข้างของดงอันถูกดงจิ้นดึงให้เดินออกไปทางบ่อน้ำด้านนอก
คนทั้งสามตักน้ำขึ้นมาล้างมือ เตรียมพร้อมไปลิ้มรสขนมดอกกุ้ยที่ส่ง
กลิ่นหอมอบอวลไปทั่ว

เมิ่งเซียนเซียนยกขนมดอกกุยที่เพิ่งนึ่งเสร็จมาวางไว้บนโต๊ะ เมื่อทุกคนเห็นขนมดอกกุยที่ยังคงมีควันฟุ้งก็หิบบัดเข้าปากอย่างไม่ใส่ใจต่อความร้อน

"อืม! ขนมดอกกุยที่ท่านแม่ทำอร่อยที่สุดเลย!"

ถงจิ้นพูดจบก็ยัดขนมเข้าปากอีกคำ

"ข้าก็ชอบกิน"

เห็นพี่ชายกินมากกว่าตัวเองหลายชิ้น ถงหย่งอ้ายก็ยัดขนมเข้าปากอีกคำอย่างไม่ยอมแพ้ ในมือยังหิบบัดไว้อีกชิ้นด้วยความโลภ

"กินข้าหน่อย ระวังจะติดคอ ถ้าชอบกินต่อไปแม่จะทำให้พวกเจ้ากินบ่อยๆ แล้วยัง"

เมิ่งเซียนเซียนมองหน้าถงอันผู้เป็นสามีแล้วยิ้ม เห็นท่าทางมีความสุขของบุตรชายบุตรสาว ทั้งคู่ก็อดที่จะเบิกบานไปด้วยไม่ได้

ป่อเกิดแห่งความสุขของพวกนางล้วนมาจากสองพี่น้องที่กำลังได้เถียงเรื่องขนมคู่นี้ เห็นพวกเขาค่อยๆ เติบโตขึ้น แม้ชีวิตครอบครัวชาวนาจจะไม่ร่ำรวย แต่ขอเพียงบุตรชายบุตรสาวเติบโตอย่างปลอดภัย ความลำบากทั้งหลายก็นับว่าคุ้มค่า

ทันใดนั้นมีเสียงฆ้องกลองดังขึ้นจากที่ไม่ไกลนัก

หมู่บ้านสกุลถงตั้งอยู่บริเวณชานเมืองใกล้เขตภูเขา ระยะเวลาแถบนี้มีโจรภูเขาเข้ามายึดครองภูเขา นอกจากจะลอบโจมตีหมู่บ้านใกล้เขตภูเขาแล้ว พวกมันยังแย่งชิงผลผลิตที่ใกล้จะเติบโตเต็มที่อีก ที่น่ารังเกียจที่สุดก็คือพวกมันยังไม่พอใจเท่านี้ ไม่เพียงปล้นข้าวของเงินทอง ทำให้ทุกคนอกสั่นขวัญหาย แม้ฆ่าคนก็ไม่กะพริบตา หากโจรภูเขากลุ่มนี้ทำร้าย

ชาวบ้านเขาก็แข็งแรงแน่นอน

คนในหมู่บ้านลงความเห็นกันและตัดสินใจให้ถงอันซึ่งเป็นผู้เดียวที่เคยผ่านศึกมาทำหน้าที่รวบรวมกำลังคน นำคนหนุ่มที่แข็งแรงร่วมกันต่อต้านการโจมตีของพวกเขา

ถงอันใช้เวลาอันสั้นฝึกฝนชายหนุ่มชาวไร่ชาวนาที่ไม่เคยเข้ารับการฝึกอย่างเข้มงวด จัดตั้งกลุ่มเผ่าระวางลับ คอยยับยั้งโจรภูเขาไม่ให้เข้ามารบกวนคนในหมู่บ้านสกุลถง ซึ่งเสียงฆ้องดังกังวานนี้เป็นสัญญาณเตือนว่าโจรเขากำลังเข้าใกล้หมู่บ้านแล้ว

"เขียนเขียน เจ้าพาลูกๆ ไปหลบก่อน"

ถงอันหุบยิ้มมุมปาก ลูกขึ้นหยิบดาบยาวบนผนังแล้ววิ่งออกไปด้านนอก

เมิ่งเขียนเขียนพาบุตรชายบุตรสาวเข้าไปในครัว นางหยิบถ่านในเตาขึ้นมาทาตัวและหน้าของบุตรสาวก่อน ถงจิ้นที่อยู่ข้างๆ ก็หยิบถ่านขึ้นมาทาตัวอย่างคล่องแคล่ว

นี่เป็นการฝึกฝนที่ถงอันสอนพวกนางทุกวัน เขากังวลว่าหากวันใดโจรภูเขาโจมตี หมู่บ้านสกุลถงโชคร้ายสูญเสียการเผ่าระวาง โจรป่าเถื่อนเห็นรูปโฉมงดงามของภรรยาหรือบุตรสาวจะต้องเกิดความคิดชั่วร้าย ดังนั้นเขาจึงสอนว่าหากโจรภูเขาโจมตีจะต้องใช้ถ่านทาตัวและหน้า พยายามหลีกเลี่ยงไม่ให้รูปโฉมแท้จริงเผชิญหน้ากับผู้ใด

เมื่อทาถ่านทั่วตัวและหน้าของบุตรสาวแล้ว เมิ่งเขียนเขียนก็หันไปสำรวจคราบถ่านบนร่างของบุตรชาย เมื่อตรวจดูอย่างมั่นใจหลายครั้งแล้วนางจึงค่อยสบายใจขึ้น

ขณะกำลังจะหยิบถ่านมาทาทัวบ้าง นางรู้สึกเจ็บแปลบที่หัวใจขึ้นมา
อย่างฉับพลัน

นางขมวดคิ้ว มือหนึ่งจับที่ทรวงอก เกิดความรู้สึกไม่สบายใจขึ้นมา
สองตาจับจ้องไปทางประตูที่โถงใหญ่ในทันใด

"มีดสั้นที่ควรจะติดตัวพกมาแล้วหรือยัง"

เมิ่งเซียนเซียนตรวจดูมีดสั้นบนเอวของบุตรชายบุตรสาวอีกครั้ง
มีดเล่มนั้นใช้สำหรับป้องกันตัว ปกติพวกนางจะพกติดตัวไว้ไม่ห่างกาย

"จิ้นเออร์ เจ้าพาน้องไปหลบที่หลังเขาก่อน รอให้โจรภูเขาไปแล้วค่อย
กลับมา" เมิ่งเซียนเซียนอดทนต่อความเจ็บที่ทรวงอก เหยียดด้วยน้ำเสียง
อ่อนโยนแล้วลุกขึ้นดันตัวบุตรชายบุตรสาวให้ออกไปทางประตูหลัง

"แล้วท่านแม่ล่ะ?" ดงหย่งอ้ายยื่นปากถาม เหตุใดสีหน้าของมารดา
จึงไม่น่าดูเช่นนั้น

"แม่จะตามไปที่หลัง เร็วเข้า จิ้นเออร์ พาน้องไปหลบที่หลังเขาให้ดี!"

เมิ่งเซียนเซียนไม่สนใจคำถามของบุตรสาว ดันดงจิ้นและดงหย่งอ้าย
ออกไป จากนั้นจึงปิดประตูครัวแล้วลงกลอนไม่ให้ลูกๆ มีโอกาสกลับ
เข้ามาอีก

เมื่อจัดการทุกอย่างเสร็จสิ้น เมิ่งเซียนเซียนก็เห็นร่างของสามีซึ่ง
เต็มไปด้วยเลือด เขาใช้หัวไหล่ดันประตูไม้โถงใหญ่เข้ามา เดินเซซัดไซเซ
เข้ามาในบ้าน

นางรีบวิ่งเข้าไปประคองร่างโอนเอนของสามี เขาบาดเจ็บหนักมาก
เพียงพริบตาเลือดของเขาก็ซึมไปบนเสื้อผ้าสะอาดของนางจนกลายเป็น
สีแดง แผลก็เปิดกว้างขึ้นทุกที นางจึงประคองสามีให้ออนลงก่อน มือหนึ่ง

กดไว้ตรงปากแผลที่มีเลือดไหลออกมา

"โจรภูเขาทลายแนวป้องกันเข้ามาแล้ว เห็นทีคราวนี้คงจะรักษาหมู่บ้านสกุลลงไว้ไม่ได้แล้ว จิ้นเอ๋อรักับอ้ายเอ๋อรัล่ะ?" ดงอันเอ่ยถามพลางกวาดตามองไปรอบๆ

เมื่อมั่นใจว่าบุตรชายบุตรสาวไม่อยู่ในบ้าน เขาพบว่าภรรยายังไม่ได้ทานอาหารเช้าหน้าตาเหมือนที่เขาเคยสอนเอาไว้รู้สึกไม่สบายใจขึ้นมาเกรงว่าโจรภูเขากลุ่มนี้คงจะวางเพลิงเผาหมู่บ้านสกุลลง เขาเองก็ยากจะหนีความตายได้...

เมิ่งเซียนเซียนยิ้มอย่างอ่อนโยนเหมือนจะเข้าใจถึงความคิดและความไม่สบายใจของสามี

"ข้าให้จิ้นเอ๋อรัพาอ้ายเอ๋อรัไปที่หลังเขาแล้ว"

เมิ่งเซียนเซียนยื่นมือไปเช็ดคราบเลือดบนใบหน้าของสามี บาดแผลบนตัวงยังมีเลือดไหลออกมาไม่หยุด ดูแล้วน่าตกใจ แต่นางยังคงแสดงท่าทางเป็นปกติ ประคองตัวเขาไว้อย่างมีสติ

"เจ้าก็รีบหนีไป ไม่นานจะไม่ทันการณ์แล้ว!" ดงอันยื่นมือใช้แรงผลักตัวภรรยาที่อยู่ข้างกาย

เห็นรอยยิ้มอ่อนโยนไร้ความกลัวบนใบหน้า ดงอันเข้าใจถึงความคิดของนางในทันที ตอนนี้เขาหวังเพียงว่านางจะไม่ทำอะไรโง่เกินไป หากเขาตาย บุตรชายบุตรสาวยังต้องการให้นางดูแล ลูกๆ ยังอายุน้อย ถ้าเสียบิดามารดาไปในคราวเดียวกันเกรงว่าคงจะเกิดผลกระทบใหญ่หลวงกับอนาคตของพวกเขา

"ข้าเคยบอกไว้แล้ว แม้พวกเราจะไม่อาจเกิดพร้อมกันได้ แต่ยินดี

จะตายไปด้วยกัน"

เม็งเขียนเขียนโน้มน้าลงจุมพิตหน้าผากของสามีด้วยความรักอาวรณ์ ไม่อยากแยกจากกัน ตอนนี้น้างอยากจะอยู่ข้างกายสามี เรื่องอื่นน้างไม่อยากไปคิด ไม่อยากไปสนใจ น้างไม่อาจทิ้งคนที่สำคัญที่สุดในชีวิตของน้างแล้ว หนีเอาตัวรอดไปลำพังได้

"ไม่ได้! ลูกๆ ยังต้องการให้เจ้าดูแล ธิบ..." ถงอันตะดอก คิดอยาก ยับยั้งความคิดโง่เขลาของน้าง

ขณะที่เม็งเขียนเขียนกำลังจะอ้าปากพูดก็มีเสียงชายไม่คุ้นหูดังขึ้น "คิดจะไปทีใดหรือ"

โจรภูเขาลักประตู่ที่แง้มเอาไว้ออก มองดูชายที่นอนจมกองเลือด อยู่ในโถงใหญ่และหญิงที่หน้าตางดงามด้วยแววตาร้ายกาจ

เมื่อเห็นรูปโฉมดงามของเม็งเขียนเขียน โจรภูเขาก็เกิดความคิดชั่วร้ายขึ้นทันที

"หน้าตาสะสวยดีนี่!" โจรภูเขาพูดไปน้ำลายหกไปพลางถือดาบ เดินเข้าใกล้

ขณะที่มันยื่นมือคิดจะตึงตัวเม็งเขียนเขียนที่นั้งอยู่บนพื้นขึ้นมา น้างก็ตึงมีดสั้นแทงไปที่แขนของโจรภูเขาโดยไม่ทันตั้งตัว

โจรภูเขาร้องด้วยความเจ็บปวด ธิบปล่อยมีอน้าง ถอยเซไปหลายก้าว เม็งเขียนเขียนค่อยๆ ยืนขึ้น ประสานสายตากับโจรภูเขารูปร่างสูงใหญ่ ในแววตาไม่คิดจะถอยหนีแม้แต่น้อย

"น้างหญิงเลวคนนี่ กล้าแทงข้าบาดเจ็บ! เห็นทีหากไม่ให้เจ้าเห็นความร้ายกาจของข้า เจ้าคงไม่รู้ว่าจะอะไรเรียกว่าความกลัว!" โจรภูเขายกดาบ

ในมือขึ้น พุดตะคอกแล้วกระโจนขึ้นหน้าไป

ชั่วพริบตาเห็นเพียงใจภูเขาเบิกตาโต ปากก็พิมพ์ว่าเป็นไปไม่ได้
จากนั้นร่างของมันก็ค่อยๆ เอนไปด้านหลัง เลือดไหลออกจากทรวงอก

เมิ่งเซียนเซียนกลับไปอยู่ข้างกายสามี สองมือกดเขาด้วยความพอใจ
แม้เลือดจะเปื้อนใบหน้าและเสื้อผ้าของนาง นางก็ยังคงยิ้มให้กับสามีที่นาง
รักสุดใจ อยากให้มีเพียงความงามที่สุดของตนติดไว้ในใจของเขา

"หมดเรื่องแล้ว..."

รอยยิ้มที่มุมปากของเมิ่งเซียนเซียนแข็งค้างไป หัวคิ้วก็ขมวดแน่นขึ้น

"เจ้าได้รับบาดเจ็บ!"

ถึงอันพบว่าช่วงท้องของภรรยาบาดเจ็บแผลหนึ่ง เลือดไหลออกมา
รวมกับเลือดที่ออกมาจากตัวเขาเป็นแอ่งใหญ่ขึ้นทุกที

"ไม่เป็นไร หวังเพียงว่าจิ้นเอ๋อรักับอ้ายเอ๋อรัจะปลอดภัย"

เมิ่งเซียนเซียนจับมือสามีเอาไว้ เขาเป็นที่พึ่งพิงชั่วชีวิตของนาง
ได้ตายในอ้อมอกของเขานางก็รู้สึกกลัวความตายแล้ว

ถึงอันคิดว่านางโง่เขลา จากนั้นจึงจับมือขาวิชิตของนางเอาไว้แน่น
ในดวงตายังเต็มไปด้วยความรัก แต่เขาพุดออกมาไม่ทันแล้ว ทั้งคู่ล้มลง
บนพื้น มองความรักจากดวงตาของอีกฝ่าย เมื่อชีวิตมาถึงจุดสุดท้าย
เรื่องที่พวกเขาเป็นห่วงที่สุดก็คือบุตรชายบุตรสาวอายุน้อยคู่นั้น

หวังว่าสวรรค์จะสงสาร ให้พวกเขามีอนาคตที่ราบรื่นด้วยเถิด...

"หย่งอ้าย เจ้าหลบที่นี้ก่อน พี่ไม่ค่อยวางใจ จะกลับไปดูว่าเกิดเรื่อง
อะไรหรือไม่ อีกครู่จะกลับมารับเจ้า" ถึงจิ้นมองหน้าน้องสาวที่ทาถ่าน

จนด้าเมี่ยมแล้วเอ่ยถามอย่างไม่วางใจ "มีดสั้นที่ท่านพ่อให้เจ้ายังอยู่หรือไม่"

"อยู่ ข้าพกติดตัวไว้ตลอด"

เด็กหญิงหยิบมีดสั้นที่เก็บคมอย่างประณีตเล่มหนึ่งออกมาจากเอวของที่เดิมดูธรรมดาหากกดปุ่มกลไกก็จะกลายเป็นอาวุธสังหารในทันที

"หย่งอ้าย จำไว้นะ อย่าให้ผู้อื่นเห็นใบหน้าที่แท้จริงของเจ้าเด็ดขาด! ยังมีอีก มีดสั้นก็อย่าให้ห่างกาย เข้าใจหรือไม่" ดงจิ้นกำชับอย่างหนักแน่นในใจรู้สึกเป็นห่วงน้องสาวอายุน้อยเป็นอย่างมาก

"รู้แล้ว ท่านพ่อกับท่านแม่บอกข้าตลอด ข้าท่องจำขึ้นใจแล้ว!"

ดงหย่งอ้ายได้อย่างหมดความอดทน

"ดีมาก หลบรอดที่อยู่ที่นี่ พี่ไปครู่เดียวจะกลับมารับเจ้า เข้าใจหรือไม่"

"พี่ใหญ่ ท่านรีบหน่อยนะ ข้าจะรอท่าน" ดงหย่งอ้ายพูดรับรองแล้วหลบเข้าไปในพุ่มไม้อย่างระมัดระวัง

ร่างเล็กๆ หายเข้าไปในพุ่มไม้เดี๋ยวนั้น เมื่อดงจิ้นมั่นใจในความปลอดภัยของน้องสาวจึงรีบวิ่งกลับไปทางที่เพิ่งจะมา ความรู้สึกไม่สบายใจเกิดขึ้นภายในใจ เขาหวังว่าคงจะไม่เกิดเรื่องอะไรกับบิดามารดากรรมัง

ดงหย่งอ้ายรออยู่นานมาก นั่งจนขาเริ่มจะชาแล้ว แต่นางยังคงอดทนรอคอยการกลับมาของพี่ชาย

แต่พี่ใหญ่ไปนานเหลือเกิน!

ดวงตาคู่นั้นมองลอดจากหลังพุ่มไม้ดูไม่ขาด ในใจอธิษฐานขอให้พระโพธิสัตว์คุ้มครองบิดามารดา และขอให้พี่ชายกลับมารับนางเร็วๆ เพราะขาของนางชาเหลือเกิน ขาจนแทบจะไม่มีความรู้สึกอยู่แล้ว

ได้ยินเสียงฝีเท้าใกล้เข้ามาทางนี้

"พี่ใหญ่ ออกไปได้หรือยัง"

หงษ์อ้ายลุกขึ้น คิดจะวิ่งออกไปหาเจ้าของเสียงฝีเท้านั้น แต่เพราะ
นั่งนานเกินไป เลือดไปเลี้ยงไม่สะดวกทำให้นางขาแข็งจนล้มออกมานอก
พุ่มไม้ได้

ทันใดนั้นมีมือใหญ่ยื่นมาจับคอเสื้อของนางเอาไว้แล้วยกตัวนางลอย
ขึ้น

"ว้าย..."

หงษ์อ้ายเบิกตาโต ปากเล็กๆ อ้ากว้าง ใบหน้าเต็มไปด้วยความตกใจ

"เด็กจากที่ใดกัน" คนผู้นั้นเอ่ย ซ้ำยังทำหน้าที่ตาตุ๋นด้วย

ใบหน้าและร่างกายของหงษ์อ้ายถูกทาด้วยถ่านจนดำเหม็นม ดูแล้ว
ทั้งอัปลักษณ์และสกปรก เหมือนเด็กป่าที่ไม่รู้ว่ามาจากที่ใด

ด้วยตกใจมากเกิน หงษ์อ้ายลืมนึกไปชั่วขณะว่าจะออกเสียงพูด
อย่างไร ทำได้เพียงส่งเสียงอ้อแอ้ กวาดแกว่งแขนขาเพื่อไม่ให้หลุดจากมือ
ของคนผู้นั้น

จากนั้นก็ฝีเท้าเดินเข้ามาใกล้อีก

"เจ้าสื่อ เจออะไรหรือ เป็นของมีราคาหรือไม่" โจรภูเขาคืนเข้ามา
ใกล้ถามขึ้น เมื่อเห็นว่าเป็นเด็กอัปลักษณ์ คิ้วเข้มก็ขมวดเข้าหากัน
แสดงท่าที่รังเกียจออกมาทันที

"ดูไปแล้วได้ราคาไม่เท่าไร ฆ่าทิ้งเลยดีกว่า ส่งนางไปรกร่วมกับ
คนในหมู่บ้านสกุลลงซะเลย"

เจ้าสื่อชักดาบยาวออกจากเอว คิดจะสังหารเด็กน้อยให้ตายภายใน

หญิงงามอัมรินทร์

ดาบเดี่ยว

"ข้าก่อน! ข้าว่าขายยายหนูนี้ไปที่หอดอกไม้แดงดีกว่า ไม่น่าว่าแม่เล่าจ้าวอาจจะถูกชะตาด้วย ให้เงินเจ้ามากสักหน่อยก็เป็นได้" โจรภูเขาก็คคนพูดด้วยรอยยิ้ม

"อัปลักษณ์เพียงนี้จะขายได้ราคาดีได้อย่างไร" เจ้าสี่ขมวดคิ้วพูดยังรู้สึกว่สังหารเด็กน้อยในดาบเดี่ยวเป็นการลดภาระกว่า

"เจ้าลืมแล้วหรือ วันนี้นั้นทั้งหมู่บ้านสกุลลงได้เงินมาไม่เท่าไร หัวหน้ากำลังโมโหกับเรื่องนี้ คินนี้พวกเราคงจะแบ่งเงินกันได้ไม่เท่าไร ข้าว่าเอายายหนูนี้ไปขายให้แม่เล่าจ้าว บางทีคินนี้พวกเรายังสามารถหาความสุขในหอดอกไม้แดงได้ด้วย เจ้าไม่ได้พบหน้าหญิงงามคู่กายมานานแล้วไม่ใช่หรือ"

หลังจากโจรภูเขทั้งสองคุยกันเสร็จก็หัวเราะอย่างหื่นกระหายขึ้นมา จากนั้นจึงแบกทองหยิ่งอ้ายที่ยังคงพยายามดิ้นรนต่อสู้อยู่ลงจากภูเขาไปด้วยความพอใจ

พี่ใหญ่ช่วยข้าด้วย...ท่านพ่อท่านแม่ช่วยข้าด้วย...

2

"อ๊อ้ย เจ้าเด็กบ้า เวลาเดินมองทางบ้างหรือไม่!"

แม่เล่าจ้าวเดินเลียวโค้งที่หัวมุมก็บังเอิญชนหญิงสาวคนหนึ่งเข้าพอดี หญิงสาวล้มนั่งลงบนพื้นลุกไม่ขึ้นสั๊กพัก ก่อนพินในมือกระจาย เต็มพื้น ส่วนแม่เล่าจ้าวที่รูปร่างเตี้ยอ้วนแม่จะไม่เจ็บมากนัก แต่ปากยังคงพูด บ่นไม่หยุด นางโกรธเหลือเกินจึงยื่นมือไปหยิกแขนของหญิงสาวบิดไปมา อย่างแรง กระทั่งเห็นท่าทางเจ็บปวดบนใบหน้าของหญิงสาวค่อยคลายโกรธ ลงบ้าง

"ขอโทษด้วยท่านแม่ ข้าไม่ได้ตั้งใจ"

หงหย่งอ้ายเจ็บปวด ทำได้เพียงเอ่ยปากร้องขอ หากไม่ร้องขอไม่รู้ว่ แม่เล่าจ้าวจะหาวิธีอะไรมาจัดการนางอีก

"ดูเจ้าสิ อายุสิบห้าปีแล้วยังผอมเหมือนกิ่งไผ่ เจ้ากินข้าวแล้วไปเก็บ ไร่ที่ใด กินเสียข้าวสุกที่ข้าเลี้ยงเจ้าจริงๆ ผ่านไปตั้งหลายปีแล้วยังมีเนื้อ

เพิ่มขึ้นไม่เท่าไร! ทำไม ข้าดีกับเจ้าไม่พอหรือ"

พูดจบความโมโหก็พลุ่งขึ้นมาอีกครั้ง มีอวบปิดแขนที่มีเนื้อน้อยแน่น ขึ้น

ในคืนนั้นนอกจากฟ้าจะมีตเงินไป นางยังวุ่นกับการเปิดร้านทำกิจการ จนลืมตรวจสอบสินค้าที่โจรภูเขาใส่กระสอบมา ตอนที่นางนึกขึ้นไปเปิด ออกดูจึงพบว่าด้านในเป็นเด็กหญิงที่ทั้งสกปรกและอัปลักษณ์

ที่น่าเจ็บใจก็คือโจรภูเขาเหล่านั้นจากไปนานแล้ว ไม่อาจคืนสินค้าได้ นางโมโหจึงโยนตัวเด็กหญิงไปให้ผู้ดูแลที่อยู่ข้างๆ จากนั้นก็หันหลังเดินจากไป ไม่มีแม้แต่การตรวจสอบร่างกาย

ช่างเลี้ยวเสียข้าวสุกของนางจริงๆ บางทีหากเอาไปเลี้ยงสุกรคงจะมีประโยชน์มากกว่าเลี้ยงเด็กคนนี้ เลี้ยงสุกรยังมีเนื้อให้ได้เห็นบ้าง และสุกรยังสามารถฆ่าเอาเนื้อมากินหรือเอาไปขายที่ตลาดได้ ไหนเลยจะเหมือนสินค้าขาดทุนที่เลี้ยงไม่อ้วนและขายไม่ได้ราคาเช่นนี้ ครั้งนี้นางขาดทุนจริงๆ!

"ท่านแม่ ปล่อยข้าไปเถอะ!"

ถงหย่งอ้าขมวดคิ้วแน่นด้วยความเจ็บปวด มองดูแขนที่เริ่มเป็นสีม่วง "ฮือ จำไว้นะ หัดทำอะไรเหมือนเสี่ยวซุนที่เข้ามาพร้อมกับเจ้าสักหน่อย กินให้มีเนื้อเยอะสักนิด เช่นนี้จึงจะสามารถดึงความสนใจจากแขกได้ หน้าตาอัปลักษณ์ก็พอแล้ว เป็นต้นไม้เรียกเงินให้ข้าไม่ได้ก็ยอมรับชะตากรรม แต่อย่าถึงขั้นเลี้ยงแล้วไม่ได้อะไรเช่นนี้เลย!"

คิดถึงข้าวสวยที่เสียเปล่าไปเหล่านั้นแม่เล่าจ้าวก็รู้สึกปวดใจ เป็นระลอก

"เจ้าคะ ข้าเข้าใจแล้ว" ดงหย่งอ้ายตอบรับเสียงเบา

"เข้าใจก็ดีแล้ว!"

หลังจากได้คำพูดรับรองแม่เล่าจ้าวจึงยอมปล่อยดงหย่งอ้ายด้วยความพอใจ เดินบิတ်กันอวบๆ ไปอีกทาง

ดงหย่งอ้ายนั่งลงเก็บฟืนที่กระจายเต็มพื้น นางไม่มีเวลาไปสนใจกับความเจ็บปวดบนแขน เพราะฟืนเหล่านี้ทางครัวจะต้องใช้ ต้องรีบส่งไป หากช้านางคงจะถูกในครัวด่าอีกแน่

"เมื่อครู่ถูกท่านแม่ด่าหรือ"

มีคนนั่งลงมาช่วยนางเก็บฟืน

"ใช่แล้ว ข้าไม่ระวังเดินชนท่านแม่เข้า" ดงหย่งอ้ายยิ้มเศร้าให้กับหลิวเสี่ยวซุนที่นั่งลงมา

หลิวเสี่ยวซุนยิ้มอย่างอ่อนโยน

"ระวังตัวหน่อยนะ"

ใบหน้ารูปไข่ของนาง กอปรกับดวงตาโตคู่หนึ่งและริมฝีปากอ้อมพริ้มงามดูไปแล้วเป็นหญิงสาวที่สดสวย แม่เล่าจ้าวจึงติดกับหลิวเสี่ยวซุนเป็นอย่างมาก ถึงขั้นทาวีธจัดให้นางไปเป็นสาวใช้ประจำตัวของช่งเยียน คณิกาดาวเด่นในหอ นอกจากจะคอยปรนนิบัติช่งเยียนแล้วยังให้นางได้เรียนกลวิธีที่เงินทองก็ซื้อหาไม่ได้จากช่งเยียนอีกด้วย

"เจ็บหรือไม่" หลิวเสี่ยวซุนถาม คิ้วเรียวยาวมวดเข้าหากันอย่างไม่รู้ตัว นางมองดูรอยเล็บสีแดงบนแขนของดงหย่งอ้าย ในใจคิดว่าคงจะเจ็บแน่นอน จึงยื่นมือไปคลึงให้ดงหย่งอ้ายเบาๆ

"ไม่หรอก เสี่ยวซุน เจ้าไม่ต้องเป็นห่วงข้า เล็กๆ น้อยๆ แบบนี้ข้า

ชินเสียแล้ว ไม่เจ็บหรอก" ดงหย่งอ้ายปลอบอีกฝ่าย ไม่อยากให้เสียชุน
ผู้อ่อนโยนเป็นกังวลในตัวนาง

"เช่นนั้นก็ดีแล้ว เมื่อครู่พี่เขียนให้เข้าไปซื้อสีชาดและแป้งน้ำที่ตลาด
มาให้ นาง เข้าซื้อมาหลายอัน อันนี้ให้เจ้า"

หลิวเสี่ยวชุนหยิบสีชาดจากในอกเสื้อออกมายื่นให้ดงหย่งอ้าย
ดงหย่งอ้ายพูดด้วยรอยยิ้ม

"ข้าอัปลักษณ์เพียงนี้ ของเหล่านี้ใช้บนตัวข้าคงจะเสียเปล่า ข้าควร
จะทำอย่างที่ท่านแม่บอก รีบกินให้มีเนื้อมากหน่อยจะดีกว่า และนี่ก็เป็น
ของที่เจ้าลำบากเก็บเงินไปซื้อมา ข้าจะรับไว้ได้อย่างไร เจ้าเอาไว้ใช้เองเถอะ"

"ไม่ หย่งอ้าย เจ้าไม่อัปลักษณ์เลย" หลิวเสี่ยวชุนยกมือขึ้นพูดรับรอง
"ข้าว่าเจ้ารีบกลับไปดีกว่า กลับข้าพี่เขียนจะไม่พอใจ ข้าเองก็มีงาน
ต้องทำอีกเยอะ ถ้าข้าจะถูกตำอีก"

ดงหย่งอ้ายเก็บพืนที่กระจายบนพื้นขึ้นมาจากหมด เมื่อขึ้นขึ้นจะ
เห็นว่านางสูงกว่าหลิวเสี่ยวชุนราวหนึ่งศัรษะ

หลายปีมานี้รูปร่างของนางยืดยาวแต่ส่วนสูง แต่กลับไม่มีเนื้อเพิ่มเลย ก็
ไม่แปลกที่แม่เจ้าจ้าวจะสงสัยว่านางเป็นคนขี้เลื่อยเสียข้าวสุก

"ก็ได้ เช่นนั้นเข้าไปก่อนละ"

หลิวเสี่ยวชุนผู้อ่อนโยนวิ่งเหยาะๆ ไม่นานก็หายลับไปทางด้านหลังหอ

ยามค่ำ ภายในโถงใหญ่ของหอดอกไม้แดง แสงไฟส่องสว่าง
เสียงคนพูดอื้ออึง หญิงสาวกลุ่มหนึ่งกำลังขยับร่างร้ายรำข้ามช้อยพร้อม
เสียงดนตรีริ้นหู

ท่ามกลางแสงไฟยามค่ำ เหล่าหญิงงามล้วนแต่งหน้างดงาม กิริยา นุ่มนวล ดวงตาแฝงรอยยิ้ม แยกที่เข้ามาในหอต่างเสาะหาหญิงสาวที่ ตัวเองชอบ หลังจากดั่งปายไม้บนผนัง จ่ายเงินให้แม่เล่าจ้าวแล้วก็สามารถ ซื้อหาความสุขยามค่ำคืนได้

เสียงหัวเราะยั่วยวนดังขึ้นทุกมุมในหอดอกไม้แดงทุกคืน สถานที่นี้เป็น ที่ที่ทำให้ผู้ชายหลงใหลและเป็นທີ່ให้หญิงสาวขายเรือนร่าง นอกจากจะใช้ ภายแลกความอบอุ่นอ้อมท้องแล้ว หญิงสาวทุกคนในหอดอกไม้แดงล้วน ปลงตก เข้าใจสัจธรรมที่ว่า การหาความสุขในสถานเริงรมย์ไร้ความรักอัน แท้จริง ผู้ชายล้วนจ่ายเงินมาซื้อหาความสุข ไม่ได้มาซื้อรักแท้ มีเงินจึงจะ มีรัก มีเงินจึงจะสามารถซื้อหาความสุขได้

มีแขกจากแดนไกลจำนวนมากมาหาความสุขโดยไม่แจ้งชื่อแก่ พวกเขาล้วนยินดีจ่ายเงินเป็นกอบเป็นกำเพื่อให้ได้เห็นช่งเยียน คณิกา ดาวเด่นของหอดอกไม้แดงแห่งเมืองฉางอัน น่าเสียดายที่นางตั้งกฎเกณฑ์ มากมาย จะไม่พบคนที่ไร้วาสนา คนที่ไม่มีใจก็จะไม่ยอมพบ แต่ทุกวัน ด้านนอกจะมีแขกที่มาหาความสุขต่อแถวยาวเหยียด พวกเขาล้วนรอดคอย จะนอนร่วมห้องกับหญิงงามสักคืน เต็มเต็มความปรารถนา

สำหรับคณิกาดาวเด่นที่ดูลึกลับเช่นนี้ ทุกคนทำได้เพียงฟังผู้ขึ้นพูด คุยเกี่ยวกับสาวงามราวเทพธิดาผู้นั้น

ช่งเยียนอยู่ลำพังในเรือนปีกขาด ในคืนนี้ประตูไม้ยังคงปิดสนิท ผู้โชคคิดคนใดกันแน่จะสามารถได้พบหน้าหญิงงาม ได้ใกล้ชิดกับดอกไม้งาม ไม่มีผู้ใดรู้ได้

หญิงงามอัมรินทร์

เพราะมีหน้าตาอัปลักษณ์ อีกทั้งร่างกายยังดำและสกปรก แม่เล่าจ้าว จึงจัดให้หญิงอ้ายช่วยงานอยู่ในครัว ไม่ให้มาช่วยงานในโรงใหญ่ ซึ่งตรงตามความต้องการของหญิงอ้ายพอดี เพราะการไปช่วยงานด้านหน้าจะถูกแขกลวนลามอยู่บ่อยๆ ความไม่สบายใจเช่นนั้นไม่ว่าจะล้างมือกี่ครั้งก็ล้างไม่ออก

รับผิดชอบปัดกวาดสวนดอกไม้ด้านหลังหอให้ดี ตอนแอบพักผ่อนไม่ถูกแม่เล่าจ้าวจับได้ ทำสิ่งที่ลูกพ่อครัวสั่งให้เสร็จ ชีวิตก็นับว่าผ่านไปอย่างเรียบง่าย เพียงแต่ทุกวันจะต้องทำงานวุ่นวายหัวหมุน เหมือนเหมือนกับโคตัวหนึ่งเลยทีเดียว

ความทรงจำเกี่ยวกับหมู่บ้านสกุลลงค่อยๆ เลือนหายไปจากสมอง เลือนหายไปจนหญิงอ้ายเกือบจะจำเรื่องราวปวดใจเหล่านั้นไม่ได้แล้ว แต่นางยังคงเชื่อมั่นว่าวันหนึ่งจะได้พบกับคนในครอบครัวอย่างแน่นอน และเพื่อวันนั้นแม่นางจะลำบากก็ต้องมีชีวิตต่อไป

วันนี้ลูกพ่อครัวเตรียมอาหารว่างไว้หลายอย่าง ต้องการให้หญิงอ้ายส่งไปที่เรือนปีกขาด

เมื่อก้าวเข้าไปในเรือนปีกขาดที่ตั้งเป็นเรือนเดียวก็พบว่าช่งเยียนกำลังฝึกการร่ายรำชุดใหม่ บนทางหินที่ปลูกดอกไม้ไว้สองข้างมีเพียงนางกับท่านยายตาบอด มือพิณประจำหอดอกไม้แดงเพียงสองคน

ท่านยายตาบอดก้มหน้าลงดีพิณ ทำนองเอื่อยๆ อ่อนโยน แต่กลับเหมือนแผ่ความเกลียดชังบางอย่างไว้อย่างน่าประหลาด ช่งเยียนกำลังตั้งใจผสมท่าร่ายรำไปกับทำนองเพลงนี้

หญิงอ้ายมองจนเพลิดเพลิด กลีบดอกท้อสีชมพูร่วงหล่นบนใบหน้า

และร่างของช่งเยียน คิดไม่ถึงว่าบนโลกนี้จะมีผู้ที่ร้ายรำไ่ดั่งดงมและ
น่าดูเพียงนี้ ดวงตาทั้งคู่ของนางราวกับถูกดิงดูดเอาไว้ เคลื่อนสายตาทหนี
ไม่ได้

ความรู้สึกลึกลับยี้มไปตามท่วงทำนอง น้ำตาค่อยๆ ไหลออกมาจาก
ดวงตา นางคิดถึงรอยยิ้มอ่อนโยนของมารดาและเสียงหัวเราะของบิดากับ
พี่ชาย ตอนนั้นเหล่าคนที่นางจะได้เห็นผ่านความทรงจำเท่านั้นกลับผุดขึ้นมา
ในสมอง ทำให้น้ำตาพร้งพรูออกมาอย่างไม่รู้ตัว

"เจ้าเป็นอะไร" ใบหน้าช่งเยียนปรากฏต่อหน้าดวงตาเป็ยกขึ้นของนาง
ขณะเอ่ยถามเสียงหวาน

หงหย่งอ้ายสายส่ายหน้า คิดจะยกมือปาดน้ำตา แต่ด้วยสองมือยกจาน
ของว่างเอาไว้ ไม่มีมือเหลือไว้ปาดน้ำตา นางจึงทำได้เพียงยิ้มอย่างแก้เก้อ
ช่งเยียนหยิบผ้าเช็ดหน้าเช็ดน้ำตาให้

"คิดถึงบ้านหรือ"

หงหย่งอ้ายพยักหน้า ประสานสายตากับช่งเยียน ความอ่อนโยนใน
ดวงตาคู่นั้นเหมือนกับมารดา ข่างอบอุ่น อบอุ่นเหลือเกิน ช่งเยียนทำให้นาง
คิดถึงกลิ่นที่คุ้นเคยในอ้อมอกของมารดา นางอยากจะพบหน้ามารดา
อีกครั้งเหลือเกิน...ความรู้สึกปวดใจทำให้น้ำตาไหลลงมาอย่างไม่รู้ตัว

"เด็กที่น้ำสงสาร"

ช่งเยียนรับจานของว่างจากมือหงหย่งอ้ายไปวางไว้บนโต๊ะ จากนั้น
ก็หยิบผ้าเช็ดหน้าสะอาดอีกผืนหนึ่งมาห่อของว่างแล้วเอามาให้นาง

หงหย่งอ้ายมองดูรูปหงส์บินที่ปักอยู่บนผ้าเช็ดหน้าขาวสะอาด เห็น
ได้ชัดว่านั่นเป็นผ้าเช็ดหน้าราคาแพงฝีมือช่างมีชื่อเสียง แต่ช่งเยียนไม่ได้

ใครยืนดูข้างๆ เวลาที่นางซ่อมรายรำ ดังนั้นทุกวันในเวลานี้หลิวเสี่ยวซุนมักจะออกไปเดินเล่นที่ตลาดหรือในหอดอกไม้แดง

"เหตุใดต้องถูกด่าด้วย" งงหย่งอ้ายรู้สึกสงสัยอยู่บ้าง

ทันใดนั้นหลิวเสี่ยวซุนมองเห็นผ้าเช็ดหน้าที่ห้อยของว่างในมือนาง

"ผ้าเช็ดหน้าผืนนี้มาอยู่ที่เจ้าได้อย่างไร"

ผ้าเช็ดหน้าของช่งเยียนล้วนปักด้วยช่างทำผ้าเช็ดหน้าที่มีชื่อเสียงผู้หนึ่งในเมืองหลวง ไม่เพียงฝีมือประณีต ลายบนผ้ายังงดงาม ราคาแพงเป็นอย่างมาก นางเอ่ยปากขอช่งเยียนหลายครั้งแต่ก็ถูกปฏิเสธ ตอนนั้นช่งเยียนกลับมอบผ้าเช็ดหน้าหนึ่งผืนให้กับงงหย่งอ้ายที่เพิ่งพบกันเป็นครั้งแรก จะไม่ให้นางโกรธได้อย่างไร

"เสี่ยวซุน?"

ใบหน้าของงงหย่งอ้ายเต็มไปด้วยความสงสัยขณะมองดูหลิวเสี่ยวซุนที่มีท่าทีไม่พอใจอยู่บ้าง แต่หลิวเสี่ยวซุนไม่พูดจา เพียงจับจ้องไปยังผ้าเช็ดหน้าในมืองงหย่งอ้าย

งงหย่งอ้ายพูดด้วยความเข้าใจ

"เจ้าขอผ้าเช็ดหน้าผืนนี้ เช่นนั้นให้เจ้าแล้วกัน"

นางวางผ้าเช็ดหน้าพร้อมของว่างไว้บนมือของหลิวเสี่ยวซุน

"ไม่ได้ นี่เป็นของที่พี่เยียนให้เจ้า!" หลิวเสี่ยวซุนคืนสติแล้วพูดอย่างรู้สึกเกรงใจ

"ไม่เป็นไรหรอก ผ้าเช็ดหน้าสวยงามเช่นนี้ไม่เหมาะที่ข้าจะใช้ ข้าเชื่อว่ามอบให้เจ้าพี่เยียนคงไม่ถือสา" งงหย่งอ้ายพูดด้วยรอยยิ้ม นางมองออกถึงความปรารถนาต่อผ้าเช็ดหน้าผืนนี้ของสหาย และผ้าเช็ดหน้าผืนนี้ก็

ควรอยู่กับสาวงามเช่นเสี่ยวซุนจึงจะเหมาะสมกัน
นางไม่รอให้หลิวเสี่ยวซุนพูดปิด รีบพูดต่อ
"เข้าไปก่อนละ จะได้ไม่ถูกลุงพ่อครัวโกรธจนด่าอีก"
หงหย่งอ้ายขยายาว วิ่งไปสองสามก้าวก็ไปไกลแล้ว
หลิวเสี่ยวซุนมองผ้าเช็ดหน้าที่ยังห่อของว่างอุ่น ๆ อยู่ เริ่มแรกมี
ความลำบากใจอยู่บ้าง แต่เมื่อคิดอีกทีผ้าเช็ดหน้าผืนนี้หงหย่งอ้ายเป็นคน
ให้นางเอง นางไม่ได้เอ่ยปากขอเสียหน่อย

ภายในเรือนปีกขาด เสียงหัวเราะดังไม่หยุด
ชายหนุ่มสี่คนกำลังแสดงผลงานให้ซ่งเยียนชมโดยมีแม่เจ้าจ้าวดูแล
อยู่ข้าง ๆ คอยเทเหล้าให้พวกเขา
"เยียนเยียน ผ้าเช็ดหน้าหลายผืนนี้เป็นผลงานชิ้นใหม่ที่ช่างในเมืองหลวงเพิ่งทำเสร็จ ข้ารู้ว่าเจ้าของงานฝีมือของเขาจึงซื้อมาคราวเดียว
ห้าผืน เชื่อว่าเจ้าต้องชอบแน่นอน"

หลังจากชายหนุ่มพูดจบก็ปรบมือ บ่าวรับใช้ที่อยู่ด้านนอกถือกล่องแพรร
เข้ามาด้วยความนอบนอบ

ผ้าเช็ดหน้าในกล่องแพรรมีความประณีตจริงๆ แม้แต่ชั้นปีกของหงส์
ยังปักได้อย่างละเอียดลออ ซ่งเยียนยื่นมือออกมาลูบไปบนผ้าเช็ดหน้าเบาๆ
จากผิวสัมผัส ผ้าเช็ดหน้าผืนนี้เป็นฝีมือของช่างมีชื่อผู้นั้นจริงๆ นางยิ้ม
ขอบคุณชายหนุ่มด้วยความพอใจ

แม่เจ้าจ้าวรีบรับกล่องแพรรมา วางเอาไว้บนกล่องไม้ที่อยู่อีกด้านหนึ่ง
"ในเมื่อพี่อวี๋จางวางมอบผ้าเช็ดหน้า เช่นนั้นข้าก็ไม่อาจเสียมารยาท

เกินไป หลายวันก่อนข้าพบสร้อยไข่มุกราตรีที่หายากเส้นหนึ่งชื่อวินนาน*
ข้าคิดมาตลอดว่าสาวงามเช่นไรจึงจะคู่ควรกับของล้ำค่าหายาก ผลปรากฏ
ว่ารู้สึกว่ามีเพียงเจ้าเท่านั้นที่คู่ควรกับของล้ำค่านี้ วันนี้ข้าจึงตั้งใจนำมา
ให้เจ้า หวังว่าเจ้าจะชอบ"

ชายหนุ่มดึงกล่องแพรออกมาจากอกเสื้อ เมื่อเปิดกล่องออกก็ปรากฏ
ไข่มุกราตรีที่ส่องแสงขาวนวลสุกสว่าง ดูไปแล้วเป็นของล้ำค่าหาได้ยากจริงๆ
ซึ่งเขียนพิกหน้าอนุญาต ยอมให้ชายหนุ่มใส่สร้อยให้นางจากด้านหลัง
"เพื่อไม่ให้ผ้าเซ็ดหน้า พี่เส้นให้สร้อยไข่มุกราตรี เช่นนั้นข้าก็ไม่อาจ
น้อยหน้าได้ ครั้งก่อนญาติที่อยู่ต่างเมืองของข้าไปเมืองหังโจว ข้าวานให้
เขาช่วยซื้อผ้ากลับมาให้หนึ่งพับ ได้ยินว่าเป็นผลึกหยกเขียวอำพัน สีน้คำ
ชั้นเยี่ยมชิ้นใหม่ของโรงผ้าเมืองหังโจว ข้าเชื่อว่าหากเย็บเย็บสวมชุดที่
ตัดด้วยผ้าพับนี้จะต้องดูงามมากขึ้นแน่นอน"

ชายหนุ่มปรบมือ บ่าวรับใช้ด้านนอกถือเอาผ้าพับหนึ่งเข้ามาด้านใน
ด้วยความนอบ

เนื้อผ้าสีเหลืองหมกกลิ่นเทียน** แต่เมื่อคลี่ผ้าดูอย่างละเอียด สีของ
หยกกลิ่นเทียนยังสะท้อนประกายเรืองเรืองออกมา บนผ้าปักดอกเสैया***
ที่ดูเหมือนจริงไว้ทั่วผืน เห็นได้ชัดว่าเป็นผ้าชั้นเลิศ เมื่อใช้นิ้วลูบเบาๆ จะให้
ความรู้สึกลิ้นเนียน

ซึ่งเขียนยี่มอย่างชื่นชม เรียกหลิวเสี่ยวซุนที่รออยู่ด้านนอกเข้ามารับ

* อวินนาน คือชื่อในสำเมืองจีนกลางของยูนนาน

** หยกกลิ่นเทียน คือหยกชั้นดีในสมัยโบราณ มีชื่อเสียงเทียบเท่ากับเหอซื่อปี้ ได้ชื่อตามแหล่งที่ค้นพบ คืออำเภอหลันเทียน
ในมณฑลยูนนาน เป็นหยกสีผสมโดยมีสีขาวเป็นหลัก เหลื่อมไปกับสีอื่น เช่น เหลือง เหลืองนวล เขียวอ่อน เขียวเข้ม เป็นต้น

*** เสैया เป็นไม้ดอกตระกูลเดียวกับโบตัน ดอกมีทั้งสีม่วงอมแดง สีขาวอมแดง และสีขาวล้วน แต่เพราะจากมีสรรพคุณ
ในการระงับปวดและทำให้เลือดลมไหลเวียนสะดวก คนทั่วไปจึงรู้จักในฐานะสมุนไพรแปะเจือกหรือ peony root

ผ้าไป

หลิวเสี่ยวซุนค่อย ๆ เดินเข้ามาในห้อง สองมือยื่นมารับผ้าพับนั้นไป แต่เมื่อได้สัมผัสเนื้อผ้ากลับถูกความนุ่มลื่นมือนั้นดึงดูดเอาไว้

ตั้งแต่เด็กจนโตนางไม่เคยจับผ้าที่มีราคาแพงเช่นนี้มาก่อนเลย นางยืนนิ่งอยู่ข้าง ๆ รู้สึกหลงใหลกับผิวสัมผัสในมือ ดวงตาฉายแววชื่นชม ออกมาอย่างอดไม่ได้ ริมฝีปากนูนมุกขึ้นเล็กน้อย ลูบผ้าพับนั้นไม่หยุดด้วยความเบิกบานอย่างลึมตัว

หลิวเสี่ยวซุนที่เพิ่งมีอายุสิบหกปีมีความงามเฉพาะตัวของหญิงสาว กอปรกับส่วนโค้งเว้าได้สัดส่วนและใบหน้ารูปไข่งดงามของนาง เมื่อปรากฏตัวขึ้นก็ดึงดูดสายตาชายหนุ่มทั้งหลายทันที ดวงตาวานเชื่อมทำให้ชายหนุ่มในห้องพากันหลงใหลความงามของนาง

เมื่อช่งเยี่ยนกับแม่เล่าจ้าวรู้ถึงความผิดปกติ สายตาของทุกคนก็ถูกหลิวเสี่ยวซุนดึงดูดเอาไว้เสียแล้ว นางที่มีความไร้เดียงสาและมีจริตของหญิงสาวอยู่บ้างมีความเขี้ยวของสาวบริสุทธิ์ที่ยังไม่เคยผ่านโลกมาก่อน เพียงชั่วครู่ก็สามารถล่อมช่งเยี่ยนที่มีอายุสี่สิบหกปีลงได้แล้ว

"ออกไปเถอะเสี่ยวซุน" ช่งเยี่ยนงใจพูดด้วยความสงบนิ่ง

"แม่เล่าจ้าว หญิงสาวสวยเช่นนี้ยังคิดจะเก็บซ่อนเอาไว้ ไม่แนะนำให้ทุกคนรู้จักสักหน่อยหรือ" หนึ่งในชายหนุ่มพูดขึ้น สองตาจับจ้องเรือนร่างที่มีส่วนโค้งเว้าได้รูปของหลิวเสี่ยวซุนอยู่ตลอด

หญิงสาวคนนี้หน้าตาหมดจด ผิวพรรณผุดผ่องยิ่ง!

ชายหนุ่มผู้อื่นได้ยिनล้นยิ้มอย่างเห็นด้วย

แม่เล่าจ้าวเดินไปข้างกายหลิวเสี่ยวซุน มือหนึ่งวางไว้บนไหล่ของนาง

แล้วพูดอย่างกระตือรือร้น

"โอ้ ไม่ใช่ข้าไม่ยากแะนะทำให้ทุกท่านรู้จักเสี่ยวซุน แต่เพราะเสี่ยวซุนอายุยังน้อย ข้าเกรงว่านางจะปรนนิบัติไม่ทั่วถึง ทำให้นายท่านทั้งหลายไม่มีความสุข แต่ในเมื่อทุกท่านพูดเช่นนี้ ข้าก็จะรีบเตรียมตัวเสี่ยวซุนให้พร้อม วันหน้าจะแนะนำให้ทุกท่านได้รู้จักอย่างเป็นทางการ"

"ท่านต้องรีบหน่อยนะ พวกเราอยากจะได้รู้จักแม่นางน้อยผู้นี้เร็ว ๆ!"

"เจ้าคะ ๆ"

แม่เล่าจ้ววมองดูปฏิกิริยาของคนทั้งหลาย ยิ่งมั่นใจว่าหลิวเสี่ยวซุนจะกลายเป็นคนิกาดาวเด่นได้ ตอนนี้นางมีต้นไม้เรียกเงินเพิ่มขึ้นอีกต้นแล้ว ฮ่า ๆ ๆ

เงิน แน่หนอนว่ายิ่งมากก็ยิ่งดี!

หลังจากหลิวเสี่ยวซุนออกไป บรรยากาศในเรือนปีกขาดก็ลดต่ำลง ถึงจุดเยือกแข็ง เหล่าชายหนุ่มยังคงจมอยู่กับร่างงามหยดอัยราวดอกไม้ของหลิวเสี่ยวซุน ส่วนแม่เล่าจ้าวที่ยืนอยู่ข้างๆ ก็ไม่ได้ไปลอบใจซึ่งเขียนที่มีสีหน้าไม่น่าดูนัก กลับลอบติดลูกคิดในใจว่าควรจะทำเช่นไรเพื่อให้หลิวเสี่ยวซุนช่วยนางหาเงินก้อนใหญ่

ซึ่งเขียนแม้จะโกรธแต่แสดงอาการไม่ได้ นิ้วทั้งสิบของนางกำแน่นจนซีดขาว คาดไม่ถึงว่างานเลี้ยงเหล่านี้ครั้งนี้จะทำให้ฐานะมั่นคงในหอดอกไม้แดงตลอดหลายปีของนางสิ้นคลอนได้

ภายใต้การอบรมเป็นพิเศษของแม่เล่าจ้าว หลิวเสี่ยวซุนยิ่งงดงาม รูปร่างก็ได้รับการดูแลจนอวบอิม ผิวขาวนวลยวนใจราวกับจะบิดน้ำออกมา

จากผิวได้

ตอนนี้แม่เล่าจ้าวไม่ให้ทลิวเสี่ยวซุนไปคอยปรนนิบัติซ่งเยียนอีกแล้ว งานรับใช้จึงตกไปอยู่กับงหย่งอ้ายที่มีอายุเท่ากันแต่ไม่ได้รับความสำคัญไป โดยปริยาย ซ่งเยียนรู้ว่าอำนาจของตนหลุดลอยไปแล้ว ต่อไปภาพยิ่งใหญ่ของคนที่เข้าแถวยาวเพื่อรอพบนางคงไม่มีอีกต่อไป ทุกวันนอกจากนางจะไม่ดื่มไม่กินแล้ว นางยังไม่ก้าวออกจากเรือนปีกขาดแม้เพียงก้าวเดียว นางซังตัวเองอย่างไร้ความสุข มองดูดอกไม้ในสวนที่ยังคงออกดอกเบ่งบาน แต่ใจกลับไม่อาจสงบนิ่งลงได้เลย

ยิ่งคิดนางก็ยิ่งยอมรับไม่ได้ นางจะยอมปล่อยแขกที่ตัวเองต้อนรับ อย่างยากลำบากมาหลายปีให้กับหญิงสาวเร็วเช่นทลิวเสี่ยวซุนไปอย่างไร เสียเปล่าได้อย่างไร

เมื่องหย่งอ้ายเปิดประตูไม้บานหนาหนักออกก็เห็นซ่งเยียนที่นั่ง นิ่งฟังขอบหน้าต่าง สองตาเลื่อนลอยราวคนตาย ดูอิดโรยจนน่าสงสาร นางทนไม่ได้จึงเดินเข้าไปขยับเสื่อตัวบางบนตัวซ่งเยียนให้มิดชิด

"อากาศเย็น ท่านจะเป็นหวัดได้"

ผ่านไปครู่ใหญ่ซ่งเยียนค่อยๆ หันหน้ามามองงหย่งอ้าย ใบหน้า ทั้งอับลักษณ์และดำเมี่ยมนั้นราวกับกำลังหัวเราะเยาะที่ตอนนี้นางตั้งที่นั่ง ลำบาก

"ท่านแม่ส่งเจ้ามาปรนนิบัติข้าหรือ"

ซ่งเยียนจ้องมองไปเบื้องหน้า ในตอนที่นางยังโดดเด่น สาวใช้ที่มา ปรนนิบดินางอยากได้จำนวนเท่าใดก็ได้เท่านั้น แต่เหตุใดตอนนี้นางจึงตกต่ำ ถึงเพียงนี้ แม่เล่าจ้าวถึงขั้นส่งสาวใช้หน้าตาอับลักษณ์มาปรนนิบดินาง

"ท่านแม่บอกว่าท่านร่างกายบอบบาง ต้องการคนคอยปรนนิบัติ"
 ดึงจัดเสื้อชั้นนอกของนางดีแล้ว ลงหย่งอ้ายจึงเดินไปที่หน้ากระจก
 ทองแดงหยิบหวีไม้มาสาบผมให้นาง ผมยาวที่ทั้งดำและตรงนั้นเห็นได้
 ชัดว่าเป็นผลจากการดูแลรักษาอย่างดีเป็นเวลานาน

"เหตุใดท่านแม่จึงไม่มาเยี่ยมข้าเอง แต่กลับส่งคนอัครลักษณ์มา"

น้ำเสียงของซ่งเยียนเต็มไปด้วยความโมโห นางไม่ยินดียกทุกอย่างให้
 กับหลิวเสี่ยวซุนไปเปล่าๆ นางลำบากมาหลายปี ได้ฐานะเช่นนี้มาอย่าง
 ไม่ถ่วงนักร วันนั้นก็หลับพา้แพ้ให้กับรอยยิ้มแรกแย้มของหลิวเสี่ยวซุน จะให้
 นางกลืนความโมโหนี้ลงท้องไปได้อย่างไร

ลงหย่งอ้ายยิ้มแย้ม หลายปีมานี้ทุกคนถูกใบหน้าดำเมี่ยมของนางทำให้
 ตื่นตกใจ คนอัครลักษณ์นับว่าเป็นคำพูดที่เกรงใจมากแล้ว

"เหตุใดเจ้าจึงไม่โกรธ คนอื่นว่าเจ้าอัครลักษณ์เจ้าไม่โกรธหรือ"

"ข้าอัครลักษณ์อยู่แล้ว คนอัครลักษณ์ก็ควรจะสงบเสงี่ยม"

ลงหย่งอ้ายไม่ได้เปลี่ยนจังหวะในการสาบผม ยังคงใช้ความเร็วและ
 ความแรงเช่นเดิมสาบผมให้กับซ่งเยียน

"ท่านแม่ฉลาดจริง รู้ว่าตอนนี้หากส่งสาวใช้หน้าตาสะสวยมาให้ข้า
 จะต้องทำให้ข้ารำคาญ นางจึงส่งสาวใช้หน้าตาอัครลักษณ์มาให้ข้า ข้าจะได้
 หาข้อดีไม่เจอ แต่ข้าว่าเจ้าฉลาดและรู้ความอยู่มากนะ" ซ่งเยียนหันหน้า
 ไปมองลงหย่งอ้าย "น่าเสียดายจริง น่าเสียดาย สวรรค์ไร้ตา กลับให้เจ้า
 มีใบหน้าที่อัครลักษณ์ ไม่เช่นนั้นด้วยความฉลาดของเจ้าจะต้องล้มเสี่ยวซุน
 ไปนั่งแทนคณิกาดาวเด่นของหอดอกไม้แดงได้ ไม่เป็นปัญหาอย่างแน่นอน"

"สวรรค์ไม่ให้โชคนี้แก่ข้า"

หญิงงามอัมรินทร์

หญิงงามอัมรินทร์มีความสุข การเป็นคณิกาดาวเด่นไม่ใช่ความ
ปรารถนาของนาง ความปรารถนาของนางก็คือการตามหาคนในครอบครัว
จนเจอ จากนั้นก็กลับไปใช้ชีวิตที่หมู่บ้านสกุลลงด้วยกัน

ซึ่งเขียนนี้เขียนไปชั่วครู่

"แต่โฉมหน้าไม่สวยก็สามารถใช้ออย่างอื่นมาดบังได้"

ซึ่งเขียนนี้มีความสุขกับความคิดว่าตัวเองคิดขึ้นได้อย่างฉับพลัน
นางยื่นสองมือที่ค่อนข้างซูบไปจับสองแก้มของหญิงงาม

ถูกต้อง สามารถใช้ออย่างอื่นมาทดแทนความด้อยของรูปโฉมได้

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)